

ОСТАННІ НОВИНИ

22:00 Чавовання по-японськи: гості творять лише надії теми

21:50 **СЧ-2026: результати та відеопозити матчу, розклад телетрансляцій в Україні**

21:34 «Я б ніколи не образилася»: Селена Гомес пояснила непорозуміння з Тейлор Свіфт

21:00 Зверніть на це увагу, кулончи мед: такі ознаки мають викинути з аптекоконяни

20:31 США оголосили удар по Ірану з захованим умов, що зупинило операцію

20:08 Желе із сметановою кремом: десерт, який світиться всіма барвами

18:48 Розширення Спурсоусу — одна з найбільших історій успіху: стало відомо, коли почнуться переговори про вступ України до ЄС

«Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь»: речниця полтавських рятувальників дивом вижила під обстрілом «Іскандерів»

12.24 — 12 травня 2026

Ганна ВОЛКОВА, «ФАКТИ»

— Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь. Бо це вже констатація факту, — з притаманним їй гумором говорить 53-річна речниця Головного управління ДСНС у Полтавській області, полковник служби цивільного захисту Світлана Рибалко.

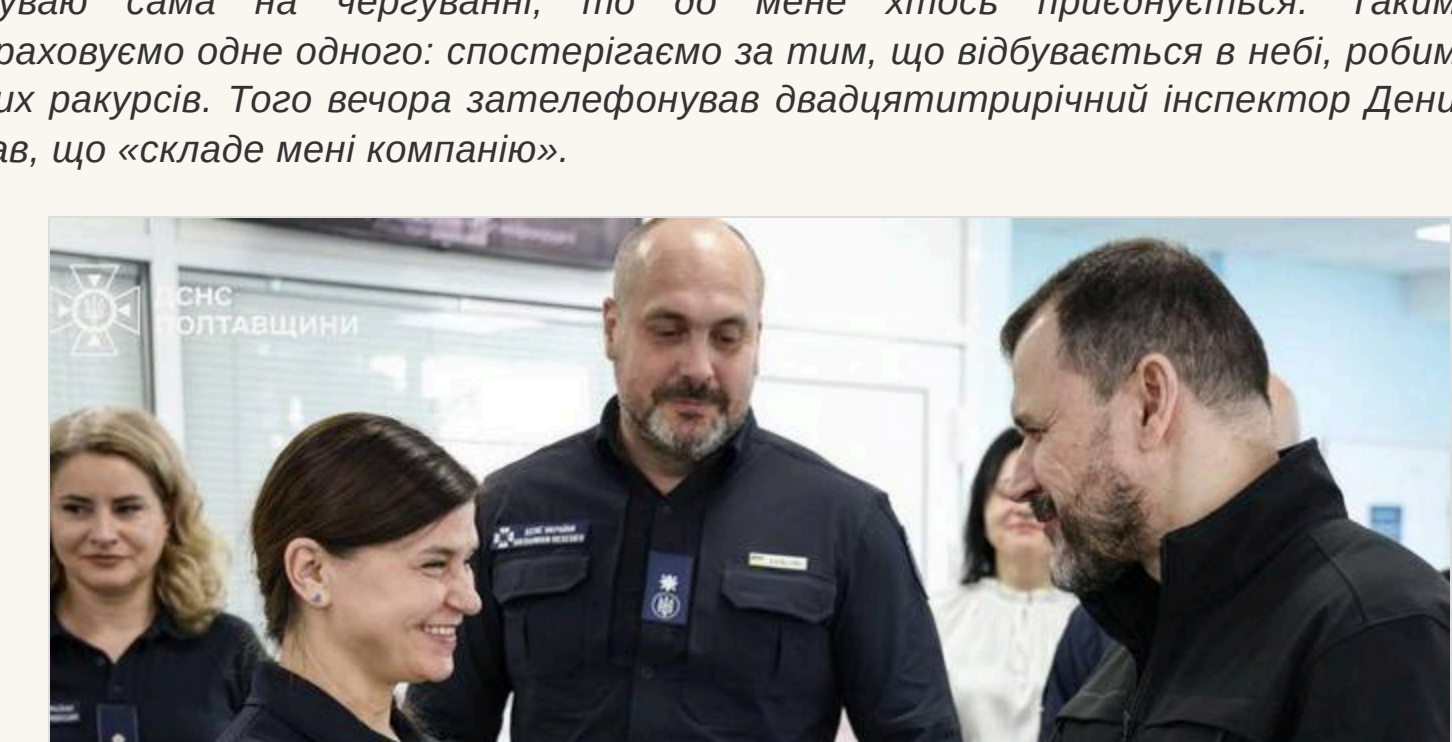
Ми розмовляли з нею на третій день після того, як «Іскандери» вивезли її з лікеля в залюку авію, могла залишитися. Тільки завдяки багатьом щасливим збігам Світлана та її два колеги, перебуваючи в салоні машини під шаром металевий шрапнелі, що летіла з «Іскандера», не отримали навіть пораннни. Хоча один з уламків, пробивши лобове скло службового «Саньйона», проши підголівник пасажирського сидіння й застрів у задньому, на якому перебував її молодий підлеглий Денис Пінчук.

Задюючи ті страшні події ночі 5 травня, коли росіяни завдали подвійного удару по газопереобному підприємству в Полтавському районі, в результаті якого загинули два рятувальники й два працівники газу, Світлана час від часу хапается за голову. «Так тише зередиши, що, здається, ось-ось щось там розірветься. Це наслідки контузії», — пояснює, перевівши дух.

Але, щоб одужати, лікарі радять проговорювати пережите, і моя співорозмовниця дослухається до цих порад.

«Вважаю, нас урятувала професійна погоня за вдалими кадрами»

— Тієї ночі якар було мое черування, — продовжує Петрівна — так з повагою її вже давно називають полтавські рятувальники. — Наприкінці дня ми з працівниками пресслужби завжди визначаємо, хто в разі чого виживає на місці неавичайної події, пов'язаної з російськими обстрілами. Я, як керівниця, що взаємодіє з різними службами, виживає шраду, а якщо перебуваю сама на черуванні, то до мене хтось приєднується. Таким чином підстраховуємо одне одного: спостерігаємо за тим, що відбувається в небі, робимо знімки з різних кураів. Того вечора зателефонував двадцятип'ятирічний інспектор Денис Пінчук і сказав, що «складе мені компанію».

Нагороду Світлані Рибалко вручає міністр МВС Ігор Клименко

Прочулася Світлана після півночі від тривожного дзвінка: «У нас *проблема*. Влучання в об'єкт критичної інфраструктури».

Процес виїзду пресслужби в таких випадках відрацьований до автоматизму: екіпування за всіма вимогами, в тому числі бронезжилет, фотоапаратура й бодикамера на шоломі у керівниці.

— Це мій перший виїзд за довіг роки служби в ДСНС, коли я повернулася всього з десятком кадрів й одним відео, — продовжує Світлана Рибалко. — Зазвичай я робила не менше тисячі кадрів, з яких для ЗМІ вибираємо кілька кращих. Вважаю, саме ця професійна погоня за вдалими кадрами нас і врятувала.

Невдовзі після відбою повітряної тривоги пожежники, які чекали цього сигналу на відстані від об'єкта влучання, почали налаштувати систему гасіння. У ліквідації наслідків прильоту було задіяно близько сотні рятувальників.

— Це була не найскладніша пожежа, — говорить Світлана. — Зазвичай гасіння газової установки займає небагато часу; у рятувальників вироблені й відрацьовані до автоматизму алгоритми дій із застосуванням сучасної техніки, в тому числі роботів. А на Полтавщині працюють, мабуть, найкращі фахівці в усій Україні, бо тут досить розвиненій нафтогазовій промиселі, у якій цілється ворог. Між іншим, росіяни не гасять вогонь на нафтобазах, він ЗСУ останнім часом методично знищують. Вони їх просто відкачують від інших установок, щоб вони самі вигорали, тому пожежі там тривають довол.

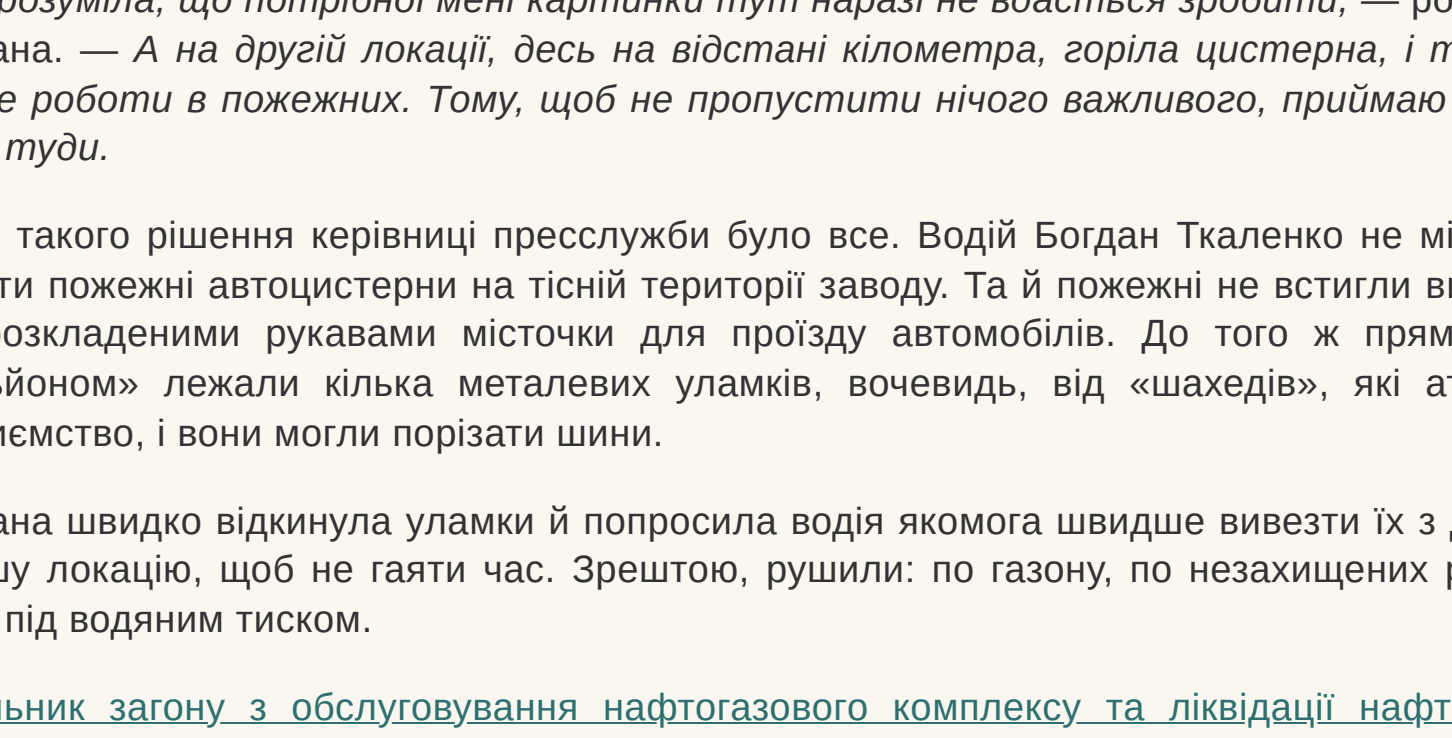
...На першій локації, куди заїхали працівники пресслужби, вогонь був незначний, бо газ встигли перекрити, й на ній залишили незначну кількість рятувальників.

— Я зрозуміла, що потрібні мені картинки тут наразі не вдається зробити, — розповідає Світлана. — А на другій локації, десь на відстані кілометра, горіла цистерна, і там було більше роботи в пожежних. Тому, щоб не пропустити нічого важливого, приймаю рішення їхати туди.

Проти такого рішення керівниця пресслужби було все. Водій Богдан Ткаленко не міг одразу об'їхати пожежні автоцистерни на тісній території заводу. Та й пожежні не встигли виставити над розкладеними рукавами місточки для проїзду автомобілів. До того ж прямо перед «Саньйоном» лежали кілька металевих уламків, вочевидь, від «Іскандерів», які атакували підприємство, і вони могли порізати шини.

Світлана швидко відкинула уламки й попросила водія якомога швидше вивезти їх з Денисом на іншу локацію, щоб не гаяти час. Зрештою, рушили: по газону, по незахисених рукавних лініях під водним тиском.

Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фронтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий крраз також переїжджав на іншу локацію. Однак водій автівки з працівниками пресслужби не встиг за ним і заїхав у тупик, ткнувшись в купу металобрухту. Та купа й невелика затримка в часі на території підприємства зіграли їм на руку. На жаль, Михайло отримав поранення, й лікарі видалили йому селезінку — він потрапив у епіцентр вибуху балістичної ракети, яку росіяни підступно й прицільно запустили по рятувальників.

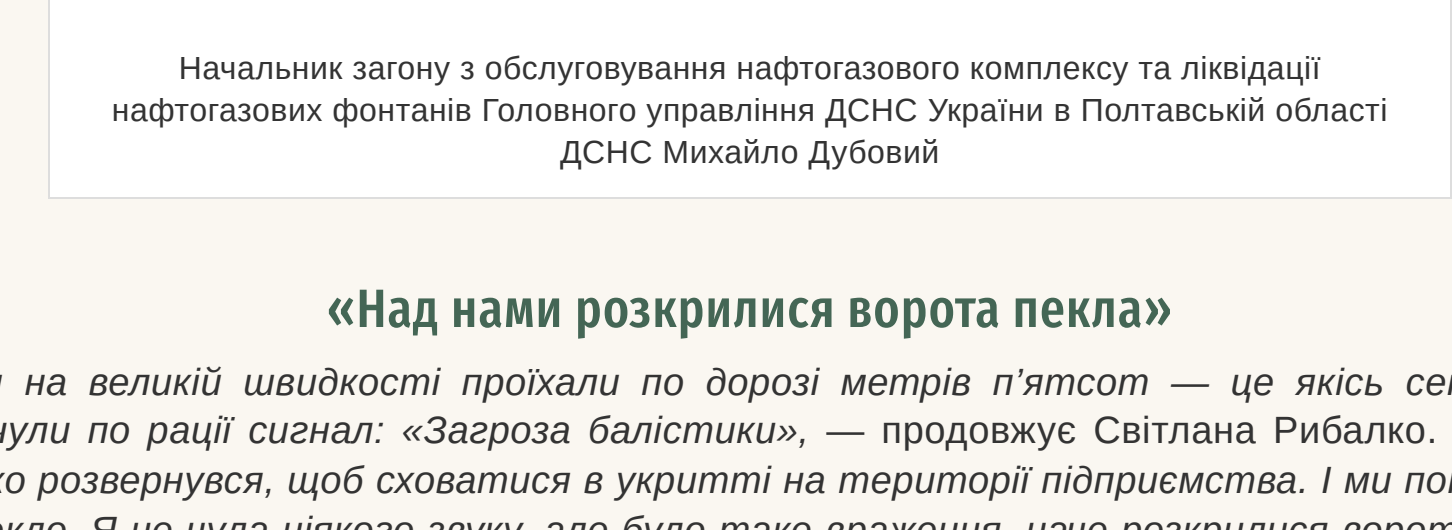
Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фронтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий

«Над нами розкрилися ворота пекла»

— Ми на великій швидкості проїхали по дорозі метрів п'ятсот — це якісь секунди — як почули по радіо сигнал: «Зароза балістички», — продовжує Світлана Рибалко. — Водій швидко розвернувся, щоб сховатися в укритті на території підприємства. І ми потрапили в... пекло. Я не чула ніякого звуку, але було таке враження, наче розкрилися ворота пекла. Це так було дивно! Мені важко описати свої відчуття. Слух різав такий неприємний металевий скрегіт, дуже страшний, схожий на нелюдський, низький гортанний голос. Він ішов зверху і заїмки посипалися кюри. Водій різко зазальмував. Це такон нас врятувало, адже ми були захищені з одного боку залізобетонним парканом, а з іншого — лісопосадкою. Якби машина проїхала кілька метрів уперед до воріт прохідної, ми опинилися б на відкритому просторі, й тоді про наслідки страшно було б сказати.

Почувся «фервердін». Це було схоже на атомний вибух. З неба з протинним скреготом летіли металеві шарики. Все спалхувало, вибухало й світилося. Посеред ноні стало світло, наче день. Здавалось, у повітрі одна за одною розриваються якісь капсули. Тисячі блискавок! І це отак: ту-ту, ту-ту-ту. І тебе підкидає. Ти нічого не розумієш. Ці кульки пробивають машину, пролітають повз тебе. Мимо вуха, мимо шії. Я стиснула голову, але очі не заплющувала. І тільки думала, коли це закінчиться. Лише просила: «Та досить уже! Та все! Та все! Та ну все! Досить! Досить! Та ну все!» А воно бахав і бахало. І летить на тебе, і перлітас далі. І цей звук... Надстрашніший звук, який я колись чула в житті. Це здавалось вічністю.

Ледь скінчився цей армагеддон, ми побігли ховатися в посадку. Я, перечепившись, упала, вдарившись коліями об рейди. Мене підхопили мої заплоті хлопці — один зліва, другий — справа, як наче я для них якихсь дорожівніцьких. А я це міцніше притиснула до себе надборожце мені — фотоапарат.

Манікрор роботи в зоні НП не завважає

Посадка була дуже щільна. Я не могла ніде пролізти, падаючи раз за разом. Коли ж ми вже опинились серед тих заростів, мене пробіла думка: рятувальники не встигли відійти, можуть бути травмовані й загибли, зараз почнеться евакуація, а наша машина, що лишилась посеред дорозі, застопорить рух. Мусили повертатися назад. Автівка нашої вже, на жаль, нема. Вона навіть не завалась, бо з неї вилетіло все масло. Капот виявився пробитий вся вона прошила шрапнеллю. Яюсь зважовали й поближе до паркану, щоб не заважала проїзду.

Я закрилася на касці камеру, щоб фіксувати те, що відбувається навколо. І в цей момент мене збивав ударюю хвилею. Так кинуло, що всі внутрішні органи, здавалось, підкохали. Як виявилось, лише ми троє не чули попередження про чергову зарозу балістички, бо моя рація була встановлена під пасажирським сидінням й вона лишилась у розбитій машині. Можливо, над об'єктом висів пасажирський дрон і коригував удари...

Я відкила голову й дивилася в небо. Воно розривалось на частини. Було два ракетні удари, по обох локаціях. Контрольні. Щоб добути тих, хто не встиг відійти, сховатися. Було дуже зучно, але вже не так страшно. Просто це вже була заична мені бодикамера. Миж ударами минуло всього кілька хвилин. Другий пріліт ракет потрапив на мою бодикамеру. Якби ми не потрапилися з лісопосадки, то цього не вдалося б зафіксувати. І, може, ми з колегами не отримали б контузій. Хоча не знаю, коли саме нас контузують — чи тоді, коли у нас летіла шрапнел, чи в момент прильоту авичайної балістичної ракети.

Повторний удар прийшовся в купу металолому, на якій ми татнулися при виїзді, менше й ста метрах від нас. І якби не паркан, нас накрило б тим металом.

«Руки-ноги цілі. Працюємо далі»

Зрештою, Світлана та її двоє колег-чоловіків пробігли на першу локацію й одразу ж включилися в пошуки тих, хто міг лишитися в зоні ураження.

— У заводське сховище стягували поранених, — пригадує Світлана Рибалко. — Одному з наших рятувальників уламок прілетів у пах. Але все обійшлося малою кров'ю — він не завелів крупної артерії.

Було видно, що заступнику начальника управління Володимирі Гришанину, який керував гасінням пожежі, було зле. Як виявилось, він знаходився найближче до епіцентру вибуху й отримав контузюю — око опухло, він став повзано чути. «Десь наші там, вони можуть бути поранені, їх треба знайти! Нема Ігоря Боканя», — сказав, побачивши мене. «Дяку разом шукати» — я не вагалась. Денис Пінчук сказав, що мене не залишить, але я не мала морального права брати його в небезпечну зону. Тому він, як і Богдан, зайнявся допомогою пораненим. Іх треба було переносити, накладати пов'язки.

...Нічого страшнішого, мабуть, у мою в житті після того вибуху балістичної ракети зі шрапнеллю не було. Мабуть, розбитий завод, на якому шукаєш людей, з якими працювала десятки років. І не знаєш, чи знайдеш живими...

Я набрала з телефона Боканя, він відгукується. Але не встиг відповісти на запитання, де перебуває, як зв'язок обірвався.

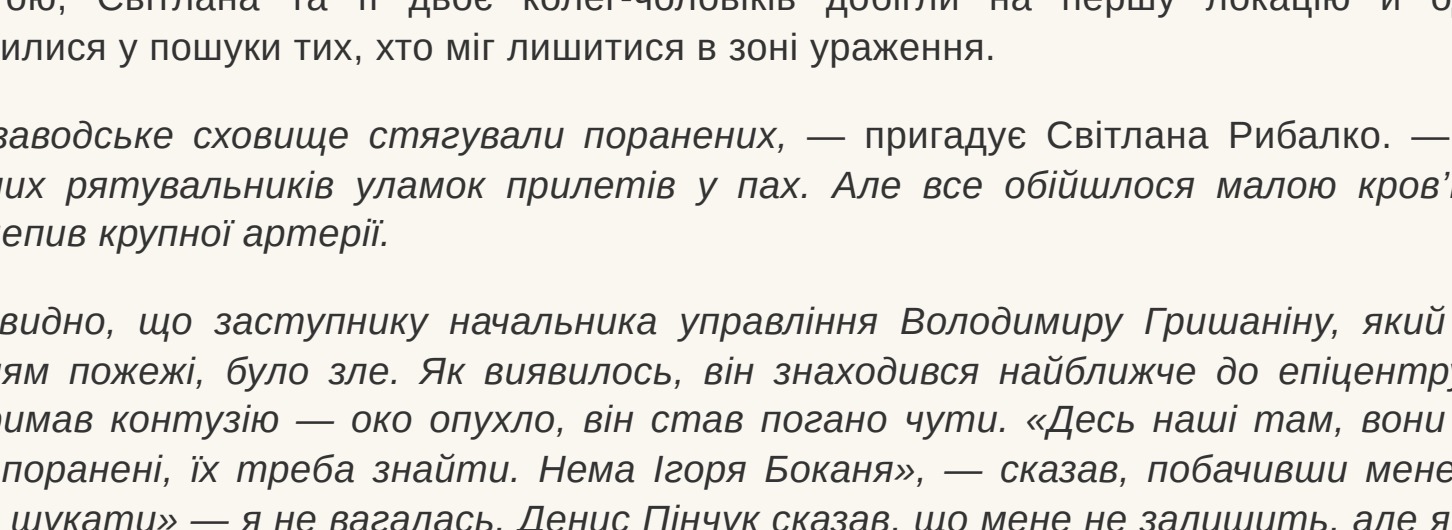
Ми з Гришаниним почали кричати, у мене аж голосові зв'язки зболіли: «Ігор, Ігор! Хто тут це є живий?» Прислухалися, але нам ніхто не відповідав. Так боявся, що десь хтось лежить і спікає кров'ю, а ми його не можемо відшукати. Про те, що по нас можуть запустити ще одну ракету, навіть не думали.

Акуратно прочесали всю територію, проте нікого не виявили. На щастя, нашого Ігоря знайшли раніше інші люди й евакуювали.

То був цирк, звісно. Ігоря погано чує, а у мене в голові гуде. Двоє контужених намагаються загоєти врятувати. Пізніше ми з себе сьміялись, а тоді було не до сміху.

Повернувшись до бомбосховища, де лежали поранені, я попросила вози. Починаю лити й відчуваю, що мені стає погано: здуло, закрутілась голова. Не розуміла, що зі мною відбувається. Думала, може перенерувала.

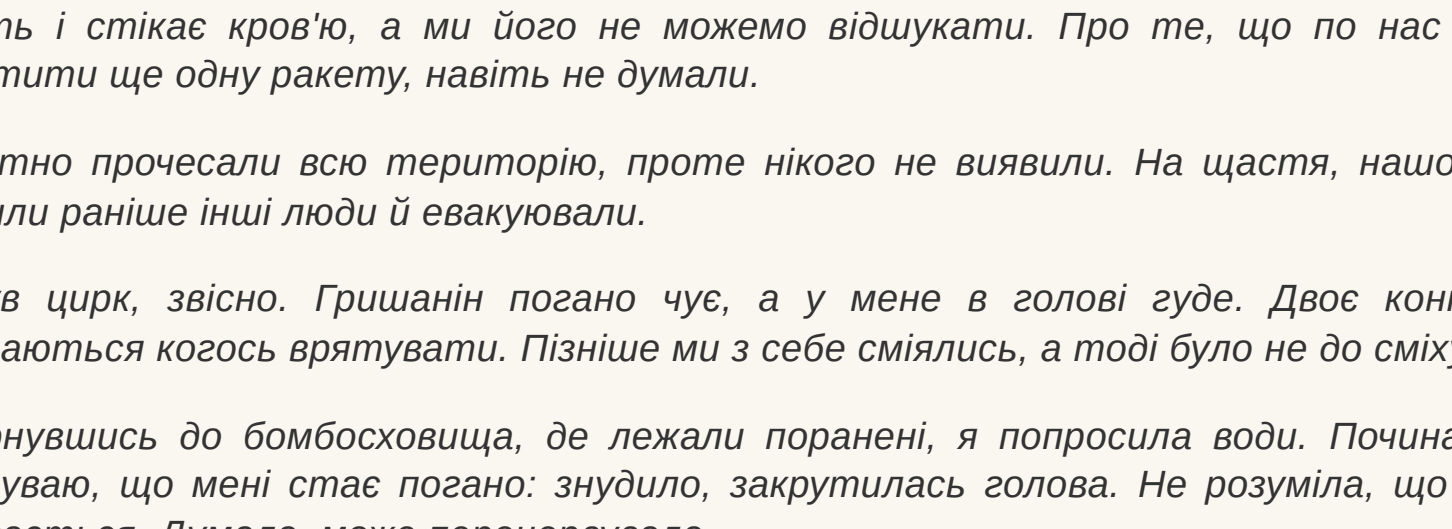
А невдовзі мені повідомили, що серед наших, які працювали на другій локації, є двоє загиблих: заступник начальника оперативно-координаційного центру Віктор Кузьменко й пожежник-рятувальник Дмитро Скриль. Дмитра я менше знала, а Вітя був мою улюбленюю моделлю: він був тільки його фотографувала у процесі роботи, бо він завжди виглядав у кадрі вдало. Але не настільки тому, звісно. Це був величезний професіонал своєї справи. Ми з ним мало не щодня спілкувались на різні теми. Я зверталась до нього, якщо мені потрібна була консультація стосовно якось техніки чи якогось пожежного засобу. Він завжди знаходив час, ніколи не відмовляв. І завжди виходив останнім з місця гасіння пожежі. Так було й цього разу...

Загиблий Герой України Віктор Кузьменко був «улюбленою моделлю» Світлани

Минулого року, на День рятівника, 17 вересня ми разом отримали державні нагороди. Президент вручив йому Золоту зірку Героя України, а мені — орден княгині Ольги III ступеня.

Я розділялась. Виплакавшись, погодилась їхати з медиками в лікарню. По-перше, мій понижений тиск сканує до високих позначок, яких ніколи в житті я не було, а, по-друге, мене все трясло й вивертало. Хоча на адреналіні не вважала, що потребує лікарської допомоги, бо ж руки-ноги цілі, поранень нема. Збиралась дати працівникам на місці прильотів.

Пожежник-рятувальник Дмитро Скриль

У лікарню, куди звозили рятувальників зі складними мішно-винюваними пораненнями й літими, Світлана Петрівна, звісно, доволі не затрималась. Стримавши першу медичну допомогу, вона... попросилась на роботу. Бо треба було готувати інформацію про подію. Денис повідомив, що сфотграфував захищену каску й випищену рацію загиблого Віктора Кузьменка, якого осколок влучив у шию.

— Я сказала неправду, що за мною нібито приїхали співробітники, й лікарі мене відпустили, — усміхається. — Вийшла на подвійні викилила таксі. Стю така в уніформі, у заплетених бердюк; й запитав мене кескою. Таксист здивувався. «Вам куди?» — питає. «На роботу!» — відповідаю. — Але я трохи брудна. Вибачайте!».

Р. С. 9 травня міністр МВД України Ігор Клименко особисто вручив Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі». Разом з нею такі ж нагороди й нагрудні знаки «За відвагу в службі» отримали ще 22 полтавські рятувальники.

9 травня міністр МВД України Ігор Клименко особисто вручив Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі»

Раніше «ФАКТИ» писали про те, що світлина... зроблена на Полтавщині...увийшла до...набавили цього 2025 року за версико міжнародного науково-популярного часопису National Geographic.

Фото надані Світланою Рибалко

Читайте нас у Facebook

◀ До змісту розділу Подібною темою? Відгеть в та наголосі СТВ-Елемент

Друкована версія Лист редакторів Поскаржитися

Поділитися

Поділитися

Твітнути

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

Терезам — «Дайна Меча» історія з відомої історичної стрілянини — «Трайда Жданова» у м.Білогір'ях у мабуть: Таро-пророки на 15 червня	Водіям — відверті шахи на призначенні гороскоп на 14 червня	Своєман погрібно скласти історичні теми: Сторпчан — відоміться гороскоп на тиждень з 15 по 21 червня	Банки залишатимуться безнадійно розпалі протий сервет
--	---	--	---

Новини партнерів

Мапа сайту	Сайт	Культура	Книга рецептів	Історія сунаності	Іменинава для
Новини	Україна	Українська лірика	Людв та зорі	Навда та теконолі	Гороскоп
Політика	Бізнес	Етнічна дія	Життя історії	Книг словення	Будь-якого
Гороск	Спорт	Суспільство	25 років поетуку	Знапайте у факте	Фотофакт
Гороскоп	Відео	Стиль життя			Погода

© 1997–2025 «ФАКТИ та КОМЕНТАРИ» | Приватбанк і співвирті | Правила користування сайтом b4ku.ua

Усі права на матеріали сайту зберігаються у відповідності до законодавства України. Матеріали під рубрикою «На травні» розміщені, «Рибалко», є також позначені символікою © публікуються у якості реалізації та мають інформаційно-комерційний характер.

ПОПУЛЯРНЕ

1 Батько лишив Грушевському стільки грошей, що той побудував шестиповоровий будинок і учинив: вишила хніга про українську інтелекцію початку XX століття

30 травня 2026 **12:24**

2 «Мене називають «стероид» суди», нає працювала на фронті події вояки 15 років у ув'язненні за держзраду в умовах воєнного часу

6 червня 2026 **16:50**

3 «Наше завдання — померти у вертикальному положенні й без памперса»: 70-річний інструктор ЯФК про боротьбу з поголою ренітеною та грижми

7 червня 2026 **12:25**

4 Вбила мав з собою два зображення Петлюри, але спитав: «Ви Петлюра?» — після ствердної відповіді почав стріляти 100 років тому загинув лідер УНР

29 травня 2026 **12:25**

5 «Ми заходили на позиції, як Значивалась в вульк: зрчка «Та» — косяк» Володимир Крачук про роки на фронті

28 травня 2026 **12:24**

1 Рибалко відповість на останні 7 днів

Плюща 14.06.26, вчор

Книг

+150 коментарів, 82% тих: 760 мкс, 10 мкс, 5 мкс

Плюща на 10 днів від згоріли. ua

БІЛЬШЕ У РОЗДІЛІ

Боронив Україну чотири роки й нещодавно дізнався, що стане батьком: на фронті події вояки з Рівненщини

13 червня 2026 **20:33**

Шокуєча історія: мати поддала дітей у рабство для жебрування за 1000 доларів

13 червня 2026 **13:11**

Смертельна стрілянина в Києві: стали відомі подробиці трагедії

10 червня 2026 **16:35**

Українські дрони рознесли завод «Кримський титан» в Армянську виробництво припинено

13 червня 2026 **17:40**

Півтори години жукі ворог синиув 12 авіабомб на ринок у Васильківці, є важкопоранені — моторознає кадри (відео)

13 червня 2026 **14:25**